

ЦИБУЛІН Т. Г.,
кандидат юридичних наук

УДК 342.9

DOI <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2025.1.134>

СУЧАСНИЙ РІВЕНЬ НОРМАТИВНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНО-АНАЛІТИЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

У статті проаналізовано стан нормативного забезпечення інформаційно-аналітичної діяльності (ІАД) в Україні. Чинне законодавство є фрагментарним та застарілим: немає комплексного спеціалізованого закону; норми розпорошені, дублюються або суперечать одна одній; регулювання відстає від темпів цифровізації; права й обов'язки учасників ІАД чітко не визначені; відповідність європейським та міжнародним стандартам неповна та інше. Це генерує правові ризики й стримує розвиток сфери, що зумовлює потребу у кодифікації та модернізації законодавства. Підтримується позиція щодо прийняття Інформаційного кодексу. Запропоновано чотирирівневу модель нормативної системи ІАД: 1) загальноправові акти національного рівня; 2) нормативні акти, що визначають правові, організаційні та методологічні засади державної інформаційної політики (2.1 міжнародні програмні документи формування інформаційного суспільства; 2.2 українські акти розвитку інформаційного суспільства); 3) спеціальні НПА, які безпосередньо регулюють ІАД; 4) міжнародно-правові документи, що встановлюють глобальні стандарти ІАД. Особлива увага приділена базовим актам, насамперед Закону України «Про Національну програму інформатизації», які формують державну інформаційну політику. Доведено необхідність удосконалення національного законодавства під впливом застосування штучного інтелекту. Окреслено роль Білої книги з регулювання ШІ в Україні. Зазначено, що створення цілісного та узгодженого регуляторного середовища є передумовою відкритої, прозорої й безпечної інформаційної системи державного управління. Наголошено, що досі відсутня концепція державної аналітики: не визначено її структуру, функції та напрями розвитку. Ситуація ускладнює плутанина в термінах («аналіз», «аналітика», «аналітична діяльність» тощо). Це гальмує впровадження аналітики в державне управління, знижує його ефективність і потенційно до помилкових рішень із великими матеріальними та репутаційними втратами. Зроблено висновок, що нормативна база поступово вдосконалюється й орієнтується на європейські стандарти, однак потребує системних реформ, уніфікації норм і адаптації до цифрових викликів.

Ключові слова: інформаційно-аналітична діяльність, нормативне забезпечення, законодавство, цифровізація, інформаційне суспільство, державна політика розвитку інформаційного суспільства, Національна програма інформатизації, штучний інтелект, Концепція розвитку штучного інтелекту в Україні.

Tsybulin T. H. The current level of regulatory support of information and analytical activity in Ukraine

The article analyzes the state of regulatory support of information and analytical activity (IAA) in Ukraine. The current legislation is fragmentary and outdated: there is no comprehensive specialized law; The rules are scattered, duplicated or contradicted; regulation lags behind digitalization; The rights and responsibilities of the ID participants are not clearly defined; compliance with European and international standards

is incomplete and more. This generates legal risks and restrains the development of the sphere, which necessitates codification and modernization of legislation. The position on the adoption of the Information Code is supported. The four -level model of the IAA regulatory system is proposed: 1) national acts of national level; 2) normative acts that determine the legal, organizational and methodological principles of state information policy (2.1 International program documents for the formation of information society; 2.2 Ukrainian acts of development of the information society); 3) special NPAs that directly regulate the IAA; 4) international legal documents that set global standards of IAAD. Particular attention is paid to basic acts, especially the Law of Ukraine "On the National Informatization Program" that form state information policy. The need to improve national legislation under the influence of the use of artificial intelligence has been proved. The role of the White Book in Regulation of Artificial Intelligence in Ukraine is outlined. It is stated that the creation of a holistic and coordinated regulatory environment is a prerequisite for an open, transparent and safe information system of public administration. It is emphasized that there is still no concept of state analytics: its structure, functions and directions of development are not defined. The situation complicates confusion in terms ("analysis", "analytics", "analytical activity", etc.). This inhibits the introduction of analytics in public administration, reduces its effectiveness and potentially false decisions with large material and reputational losses. It is concluded that the regulatory framework is gradually improved and focused on European standards, but requires systemic reforms, unification of norms and adaptation to digital calls.

Key words: *information and analytical activity, regulatory support, legislation, digitalization, information society, state policy of development of information society, national program of informatization, artificial intelligence, concept of development of artificial intelligence in Ukraine.*

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями. Проблема сучасного рівня нормативного забезпечення інформаційно-аналітичної діяльності (ІАД) в Україні полягає у наступному: 1) Відсутність комплексного спеціалізованого законодавства. Існуюча нормативна база складається переважно з загальних правових актів різних галузей (конституційне, адміністративне, цивільне право тощо), які лише частково стосуються інформаційно-аналітичної діяльності і не враховують її специфіки окремих органів влади. 2) Розпорошеність та неузгодженість нормативних актів. Норми, що регулюють інформаційно-аналітичну діяльність, містяться у різних законах і підзаконних актах, часто дублюються або суперечать одна одній, що створює складнощі у правозастосуванні. 3) Відставання від сучасних викликів. Законодавство не встигає за швидким розвитком інформаційних технологій, цифровізації та появою нових форм і методів аналітичної діяльності, через що не забезпечує належного регулювання сучасних процесів (наприклад, застосування штучного інтелекту). 4) Недостатній захист прав суб'єктів інформаційно-аналітичної діяльності. Відсутність чітко визначених прав, обов'язків і механізмів захисту інтересів учасників цієї сфери. 5) Потреба у підвищенні рівня адаптації до міжнародних стандартів. Українське законодавство лише частково відповідає сучасним європейським і світовим практикам у сфері інформаційно-аналітичної діяльності. Сучасний рівень нормативного забезпечення інформаційно-аналітичної діяльності в Україні є недостатнім, фрагментарним і не відповідає вимогам часу, що гальмує розвиток цієї сфери та створює значні правові ризики для її учасників. Необхідним є створення цілісного, узгодженого і сучасного законодавчого поля.

О.А. Баранов зазначає, що «розвиток інформаційного суспільства, висока динаміка збільшення кількості суспільних відносин, заснованих на широкому використанні інформації та інформаційних процесів, різке підвищення значущості інформаційних відносин

для всіх сфер життєдіяльності людини, суспільства і держави і, як наслідок, лавиноподібне зростання кількості відповідних правовідносин обумовлюють актуальність і необхідність вивчення проблем правового забезпечення інформаційної сфери» [1, с. 22].

Актуальність питання нормативно-правового забезпечення інформаційно-аналітичної діяльності в Україні зумовлена його недостатньою розробленістю у вітчизняному адміністративному та інформаційному праві.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, у яких започатковане розв'язання проблеми та виділення невирішених раніше частин загальної проблеми, яким присвячена стаття. Осмисленню сучасного рівня нормативного забезпечення інформаційно-аналітичної діяльності в Україні присвячені роботи багатьох дослідників, які займаються проблемами інформаційного права або, які досліджують інформаційно-правові відносини в органах публічного управління і окремі питання інформаційної політики держави: І. Алмаші, М. Алмаші, Є. Бабалік, О. Баранов, М. Бем, Є. Бовкун, К. Врублевська-Місюна, І. Городиський, І. Захарова, І. Задорожний, С. Єсімов, О. Корнейко, М. Ковалів, Н. Литвин, Д. Тарасенко, В. Тичина, Л. Філіпова, В. Хахановський О. Ярема та інші.

Постановка завдань. Дослідити сучасний рівень нормативного забезпечення інформаційно-аналітичної діяльності в Україні та запропонувати систему законодавства, яке забезпечує функціонування інформаційно-аналітичної діяльності в Україні.

Виклад основного матеріалу. Науковців вважають, що нормативно-правове регулювання інформаційно-аналітичної діяльності в Україні має складну систему. Яка включає : загальноправові та спеціально-правові нормативні акти [2, с.112].

Наприклад, В.Г. Хахановський, О.В. Корнейко висловлюють думку, що «Чинне законодавство України з регулювання суспільних інформаційних правовідносин представлено двома рівнями нормативних актів: – *загальноправовими* – їх дія поширюється на всі суб'єкти інформаційних відносин відповідно до поділу права України на провідні галузі: конституційне, адміністративне, цивільне, трудове, кримінальне (Конституція України, Цивільний, Цивільний процесуальний кодекси України, Кодекс України про адміністративні правопорушення, Кодекс законів України про працю, Кримінальний та Кримінальний процесуальний кодекси України); – *спеціально-правовими* – дія цих нормативних актів поширюється тільки на суб'єкти, що беруть безпосередню участь у конкретній соціальній діяльності (наприклад, закони України «Про власність», «Про авторське право і суміжні права» тощо)» [2, с. 112-113].

Але така модель є надто загальною, негнучкою і не відповідає сучасним вимогам до регулювання інформаційно-аналітичної діяльності, яка потребує чітко структурованого, комплексного та адаптивного правового забезпечення. Потрібно враховувати, що інформаційно-аналітична діяльність є ключовим елементом ефективного управління державою, особливо у контексті цифрової трансформації та зростаючих обсягів інформації, із урахуванням інформаційної політики. Також з даною концепцією можна частково не погодитися і тому, що вона має низку суттєвих недоліків у контексті побудови системи законодавства щодо інформаційно-аналітичної діяльності. Двоступенева модель є надто узагальненою, не враховує реальної багатшаровості, міжнародно-правового виміру та технологічної динаміки інформаційного регулювання. У реальності нормативна база має щонайменше чотири «поверхи»: Конституція; закони; підзаконні акти Кабінету Міністрів та центральних органів виконавчої влади; локальні, технічні та галузеві стандарти. Віднесення всього цього до лише двох «рівнів» приховує суттєві відмінності у юридичній силі та механізмі дії актів. Для ефективного нормативного забезпечення ІАД потрібна більш комплексна, функціонально-орієнтована й гнучка класифікація актів, що включає: міжнародні й європейські джерела; Конституцію та кодифіковані акти; спеціальні рамкові закони (про інформацію, персональні дані, кібербезпеку, ШІ тощо); підзаконні та технічні стандарти; галузеві «soft law»-документи і практику судів.

Тому пропонуємо систему законодавства, яке забезпечує функціонування інформаційно-аналітичної діяльності в Україні представити в наступному вигляді: 1) загальноправові

правові акти національного рівня; 2) правові акти, які визначають ключові нормативно-правові, організаційні та методологічні аспекти формування й реалізації державної політики в інформаційній сфері: а) програмні міжнародні нормативно-правові акти щодо формування інформаційного суспільства; б) нормативно-правові акти, які сприяють формуванню та реалізації державної політики розвитку інформаційного суспільства в Україні; 3) нормативно-правові акти, які регулюють інформаційно-аналітичну діяльність; 4) міжнародно-правові акти, які визначають міжнародні стандарти реалізації інформаційно-аналітичної діяльності.

Стосовно правових актів, які визначають ключові нормативно-правові, організаційні та методологічні аспекти формування й реалізації державної політики в інформаційній сфері (програми, основні засади та ін.). Ця група актів визначає загальний формат формування інформаційного суспільства. Це зумовлено тим, що інформаційно-правова політика виступає ключовим чинником, який спрямовує трансформацію інформаційно-аналітичної діяльності в сучасності. Враховуючи, що « Сильна національна відповідальність, розвинені інституції, далекоглядна політика, що задає темп середньо- і довгостроковим стратегіям, які сприяють стабільному та всеохоплюючому зростанню – ... приносить результат» [3, с. 4].

Можливо виокремити у величезному масиві актів, які визначають ключові нормативно-правові, організаційні та методологічні аспекти формування й реалізації державної політики в інформаційній сфері, дві основні підгрупи таких нормативних документів як: 2.1. *Програмні міжнародні нормативно-правові акти щодо формування інформаційного суспільства*; 2.2. *Нормативно-правові акти, які сприяють формуванню та реалізації державної політики розвитку інформаційного суспільства в Україні*.

Перша підгрупа – це міжнародні нормативно-правові акти з формування інформаційного суспільства і вона включають такі ключові документи, як:

а) «Хартія глобального інформаційного суспільства» (Окінава, 22 липня 2000 р.) – визначає, що у процесі розбудови суспільства одним з головних завдань держави є створення сучасної, прозорої та ефективної системи державного управління, здатної оперативно реагувати на виклики інформаційного суспільства. шляхом формування нових методів комплексного розроблення державної політики інформатизації і відповідного законодавчого забезпечення;

б) Декларація принципів «Побудова інформаційного суспільства – глобальне завдання в новому тисячолітті» (Женева, грудень 2003 р.) – закріплює « прагнення і рішучість побудувати орієнтоване на інтереси людей, відкрите для всіх і спрямоване на розвиток інформаційне суспільство, в якому кожний може створювати інформацію і знання, мати до них доступ, користуватися й обмінюватися ними, даючи змогу окремим особам, громадам і народам повною мірою реалізувати свій потенціал, сприяючи своєму сталому розвитку і підвищуючи якість свого життя на основі цілей і принципів Статуту Організації Об'єднаних Націй і поважаючи в повному обсязі та підтримуючи Загальну декларацію прав людини» [4];

в) Рекомендації Ради Європи щодо електронної демократії (Recommendation CM/Rec, 2009 р.) – «Окреслено понятійний апарат, що стосується інституту електронної демократії, прийнятий в Європейському Союзі » [5] та інші.

Друга підгрупа група актів – *нормативно-правова база державної політики щодо розвитку інформаційного суспільства в Україні*. Інформаційна політика України на державному рівні формує комплекс стратегічних позицій і методів, що регламентують збір, обробку, поширення та збереження інформації. Вона виступає основою для забезпечення реалізації конституційного права громадян на вільний доступ до інформації, її отримання, передачу та використання, що закріплено як у Конституції України, так і в Загальній декларації прав людини. « Нормативно-правові засади формування державної інформаційної політики є найбільш важливими законодавчими документами, на яких ґрунтується, формується та реалізується даний різновид суспільної діяльності. Саме в основних законодавчих основах державної інформаційної політики знайшли своє відображення найбільш важливі засади впровадження державної політики в інформаційній сфері як принципи державної інформаційної політики» [2, с. 60– 61].

Ключові вектори розвитку та реалізації державної інформаційної політики закріплені у ряді нормативно-правових актів, які формують правове підґрунтя цієї сфери, зокрема: «Закон України «Про Національну програму інформатизації» від 01.12.2022 № 2807-IX; Постанова Кабінету Міністрів України «Деякі питання Національної програми інформатизації» від 02.02.2024 № 119; Постанова Кабінету Міністрів України «Про Єдину інформаційну систему обліку Національної програми інформатизації» від 27.12.2023 № 1400; Методика визначення належності бюджетних програм, завдань, проєктів, робіт до сфери інформатизації, затверджена наказом Міністерства цифрової трансформації України від 29.03.2023 № 34 тощо» [6].

«Мета Національної програми інформатизації – створення необхідних умов для забезпечення розвитку інформаційного суспільства, широких можливостей для задоволення інформаційних потреб та реалізації прав і свобод громадян на основі своєчасної, достовірної та повної інформації, підвищення ефективності державного управління, забезпечення інформаційної безпеки та кіберзахисту держави шляхом побудови, розвитку, інтеграції та використання сучасних інформаційних систем, комунікаційних мереж, інформаційних ресурсів та технологій» [7].

Також, Законом України № 2807-IX внесено суттєві зміни, які пов'язані із оновленням термінології та уточнення ключових понять у сфері інформатизації. Значно розширено права та обов'язки учасників цього процесу, а також встановлено чіткі механізми взаємодії з урахуванням вимог низки інших законів, серед яких «Про інформацію», «Про авторське право і суміжні права», «Про основні засади забезпечення кібербезпеки України», «Про електронні документи та електронний документообіг», «Про електронні комунікації» та інших. Результатом цих змін є підвищення ефективності організаційно-правового забезпечення реалізації програми, що дозволяє більш якісно координувати впровадження ініціатив у галузі інформатизації, цифровізації та е-урядування. Також, цей Закон « передбачає створення і функціонування Єдиної інформаційної системи обліку Національної програми інформатизації (далі – ЄІСОНП) для автоматизації процесу приймання, обробки та зберігання програм, завдань, проєктів, робіт з інформатизації» [7].

Потрібно звернути увагу і на те, що відповідно до Постанови Верховної Ради України від 8 липня 2022 року № 2360-IX визначено комплекс завдань, що відображають основні напрями цифрової трансформації держави. Ці завдання деталізовано з урахуванням повноважень конкретних державних органів, відповідальних за їх реалізацію, а також із визначенням очікуваних результатів. Передбачено виконання переважно основоположних дій у сфері інформатизації, а також розробку міжвідомчих інформаційно-аналітичних систем і реєстрів, що вимагають належної координації з боку генерального державного замовника програми.

В.Г. Хахановський, О.В. Корнейко досліджуючи становлення інформаційного законодавства України наголошують, що «У системі загальноправових норм умовно виокремлюють також комплекс публічно-правових, що регулюють інформаційні відносини у сфері інформатизації, у тому числі технічні засоби комунікації. До них належать такі системоутворюючі закони України: «Про електронні комунікації»; «Про захист інформації в інформаційно-комунікаційних системах» [2, с. 113].

Як вже було зазначено, що третя група регуляторних документів – це нормативно – правові акти, які регулюють інформаційно-аналітичну діяльність.

Правове регулювання інформаційно-аналітичної діяльності ґрунтується на широкому спектрі нормативно-правових актів, що охоплюють як основні законодавчі документи, так і постанови уряду та підзаконні нормативні акти. Ця база створює комплексне правове поле, яке визначає принципи, порядок та стандарти збору, обробки, аналізу, зберігання і поширення інформації. Завдяки такій системі регулювання забезпечується ефективність і законність інформаційно-аналітичної діяльності, а також гарантується захист інформаційних ресурсів і прав користувачів.

Правове підґрунтя ІАД сформовано великої кількістю нормативно-правових актів. До ключових можливо віднести: Закони України « Про інформацію», «Про доступ до публічної

інформації», «Про захист персональних даних», «Про електронні документи та документообіг», «Про публічні електронні реєстри», «Про електронну ідентифікацію та електронні довірчі послуги», «Про захист інформації в інформаційно-комунікаційних системах», «Про основні засади забезпечення кібербезпеки України», «Про стандартизацію», «Про технічні регламенти та оцінку відповідності» та інші.

Дійсно, «сьогодні національне право послуговується значним масивом нормативних актів, які регулюють суспільні інформаційні відносини в Україні. Це тільки понад 700 законів України, ще більше постанов Верховної Ради України, указів і розпоряджень Президента України, постанов і розпоряджень Кабінету Міністрів України, відомчих нормативних актів» [8, с. 113].

Попре наявність великої кількості таких актів правового регулювання є гостра потреба у удосконаленні національного законодавства під впливом великої кількості чинників, наприклад під впливом підвищення попиту до застосування ІІІ.

Одним із шляхів вирішення цієї проблеми – прийняття Інформаційного кодексу Наприклад, М.В. Ковалів, С.С. Єсімов, О.Г. Ярема, досліджуючи інформаційну діяльність, вважають, що «важливим питанням в інформаційному праві України є необхідність удосконалення та систематизації інформаційного законодавства, прийняття Інформаційного кодексу, який би врегулював інформаційні відносини та встановив конкретні види відповідальності за порушення інформаційних прав людини. Це має стати першочерговим завданням влади на етапі входження України в європейський і світовий інформаційний простір» [8, с. 33].

Також потрібно звернути увагу, що останніми роками спостерігається активне впровадження норм, що відповідають європейським стандартам, зокрема у сфері захисту персональних даних (GDPR) та електронного врядування (e-Government). Це сприяє інтеграції України у міжнародний правовий простір та підвищенню прозорості і доступності державних послуг.

Доцільно навести зауваження М.В. Бем, «Крім універсальних міжнародних договорів, відповідні норми містилися і в регіональних міжнародних договорах щодо захисту прав людини. Так, положення щодо захисту права на приватність містяться в ст. 11 Американської конвенції з прав людини 1969 р., ст. 7 Хартії основних прав Європейського Союзу тощо» [9; с. 6].

Втім, сучасному нормативному забезпеченню інформаційно-аналітичної діяльності притаманні і суттєві проблеми. Частина нормативних актів є застарілою і не відображає сучасних технологічних реалій, зокрема щодо використання штучного інтелекту, великих даних та автоматизованих систем аналітики. Також відсутність єдиних стандартів для електронних юридичних документів ускладнює уніфікацію інформаційних процесів. Крім того, регуляторні прогалини у сфері електронного документообігу та недостатня правова визначеність балансу між відкритістю інформації та її захистом створюють ризики для безпеки і конфіденційності.

Зараз в Україні ведеться робота щодо створення AI Centre of Excellence – міжнародний кластер для обміну експертизою та розроблення передових рішень ІІІ для державного сектору. Як відмічається: «Сьогодні відомство також працює над проєктом Government BI. Ця система має базуватися на Big Data та штучному інтелекті. Її завдання – покращити процес прийняття рішень в державних органах» [10].

Спираючись на виклики сучасності щодо негативних факторів поширення штучного інтелекту, необхідною умовою задля захисту прав людини є належне правове регулювання використання штучного інтелекту. З цією метою Радою Європи 17 травня 2024 року прийнято Рамкова Конвенція Ради Європи зі штучного інтелекту, прав людини, демократії та верховенства права [11], що є першим міжнародним актом у сфері регулювання штучного інтелекту. Прийнято Концепцію розвитку штучного інтелекту в Україні, «метою якої є визначення пріоритетних напрямів і основних 15 завдань розвитку технологій штучного інтелекту для задоволення прав та законних інтересів фізичних та юридичних осіб, подови конкурентоспроможної національної економіки, вдосконалення системи публічного управління» [12].

«Принципами розвитку та використання технологій штучного інтелекту, є: сприяння інклюзивному зростанню, сталому розвитку та добробуту; розроблення та використання систем штучного інтелекту лише за умови дотримання верховенства права, основоположних прав і свобод людини і громадянина, демократичних цінностей, а також забезпечення відповідних гарантій під час використання таких технологій» [13, с. 15]. Крім цього, Розпорядженням КМУ № 438-р від 12 травня 2021 р. затверджено план заходів з реалізації Концепції розвитку штучного інтелекту в Україні на 2021-2024 роки та Міністерством цифрової трансформації України розроблена Дорожня карта з регулювання штучного інтелекту в Україні [14]. Метою такого підходу є досягнення оптимальної рівноваги між інтересами бізнесу та гарантуванням ефективного захисту громадян від потенційних загроз, пов'язаних із застосуванням штучного інтелекту. Одним із ключових завдань регулювання в цій сфері виступає забезпечення дотримання прав людини у процесі розробки й використання систем на основі штучного інтелекту.

Мінцифра наголошує, що «Україна набрала швидкий темп впровадження штучного інтелекту ... Ми інтегруємо штучний інтелект не лише в бізнес, а й у державні сервіси ... освітні продукти тощо. Впровадження штучного інтелекту в цих сферах є одним з ключових фокусів ... щодо ШІ» [10].

«У середині 2024 року Мінцифри презентувало Білу книгу з регулювання ШІ в Україні. «В її основі – підхід Bottom-up, тобто від меншого до більшого. Передбачається поступова підготовка .. діяльності за глобальними стандартами. Реалізація підходу Bottom-up буде здійснюватися в два етапи. Перший етап триватиме 2–3 роки. Він передбачає формування культури саморегуляції ... Це період підготовки ... до майбутніх регуляторних вимог. На цьому етапі буде вестися діалог зі стейкхолдерами та будуть враховуватися інтереси індустрії в процесі формування регуляторної рамки. На другому етапі планується ухвалення закону, який став би аналогом європейського регламенту AI Act в Україні ... Загалом Мінцифри прагне, щоб Україна до 2030 року ввійшла до топ-3 країн світу за рівнем розроблення та впровадження рішень на основі штучного інтелекту в державному управлінні, цифрових послугах та ключових секторах економіки» [10]. «Біла книга з регулювання ШІ в Україні – аналітичний матеріал, що має на меті запропонувати підхід до регулювання технологій штучного інтелекту в Україні. Не є аналітичним документом публічної політики в розумінні Закону України «Про правотворчу діяльність» [10].

«Одним із перспективних напрямків використання ШІ є «Використання ШІ для створення нормативно-правових актів. Є намір розробити ШІ-інструменти, щоб оптимізувати навантаження на людський ресурс при написанні нормативно-правових актів. Крім цього, в планах – використання ШІ для швидкого й якісного перекладу європейського законодавства, що допоможе Україні пришвидшити євроінтеграційні процеси» [10].

І на підсумок хочеться зазначити, що не менш важливим є питання імплементації міжнародних стандартів, які часто потребують адаптації до національного контексту. Відсутність чіткої стратегії та комплексного підходу до нормативного забезпечення інформаційно-аналітичної діяльності призводить до фрагментарності та неузгодженості законодавчих норм. Варто підкреслити, що ухвалення Регламенту 2016/67 стало важливим кроком у напрямі спрощення правового регулювання.

К.М. Врублевська-Місюна і В.П. Тичина висловлюють думку, що «серед невирішених частин загальної проблеми залишається ще багато питань, головне з яких полягає в тому, що не розроблена концепція державно-управлінської аналітики, не обґрунтована її структура, функції, напрями розвитку. Проблема загострюється через значну невпорядкованість в аналітичній термінології. Неоднозначно трактуються такі терміни, як «аналіз», «аналітика», «аналітична діяльність», «види аналізу», «аналіз політики», «політичний аналіз» та ін. Це стримує впровадження аналітики в практику державного управління, а отже, знижує його ефективність, призводить до прийняття необґрунтованих рішень, за які державі доводиться розраховуватися значними матеріальними й моральними втратами» [16, с. 195-196].

Висновки. Отже, сучасний рівень нормативного забезпечення інформаційно-аналітичної діяльності в Україні характеризується поступовим удосконаленням законодавчої

бази, орієнтованою на європейські стандарти, але одночасно потребує системних реформ, уніфікації норм та адаптації до сучасних технологічних викликів. Забезпечення ефективного нормативного середовища є запорукою розвитку відкритої, прозорої і безпечної інформаційної системи державного управління.

Список використаних джерел:

1. Баранов О. А. Теоретико-методологічні основи правового забезпечення інформаційної сфери України: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Харків, 2015. 40 с.
2. Хахановський В. Г., Корнейко О. В. Актуальні питання інформаційного права: навч. посіб. Київ : Нац. акад. внутр. справ, 2024. 258 с.
3. Цілі розвитку тисячоліття Україна – 2013: національна доповідь. Київ, Міністерство економічного розвитку і торгівлі України / ПРООН. 2013. URL: https://idss.org.ua/monografii/2013_MDGs_Progress_Report_ua.pdf
4. Женевська Декларація принципів від 12 грудня 2003 року. URL: <https://old.apitu.org.ua/wsis/dp>
5. Розвиток електронної демократії в Україні. Аналітична записка. URL: <https://niss.gov.ua/doslidzhennya/informaciyni-strategii/rozvitok-elektronnoi-demokratii-v-ukraini-analitichna-zapiska>
6. Що таке інформатизація. URL: <https://tndr.com.ua/article/shho-take-informatizacziya/>
7. Міністерство цифрової трансформації України повідомляє. (2023). URL: <https://belztg.gov.ua/novyny/st-69>
8. Ковалів М. В., Єсімов С. С., Ярема О. Г. Інформаційне право України : навчальний посібник. Львів : Львівський державний університет внутрішніх справ, 2022. 416 с.
9. Бем М. В., Городиський І. М. Стандарти захисту персональних даних в соціальній сфері. Львів: Б.В., 2018. 110 с.
10. Гусев Ю. Галузеві тренди. Штучний інтелект в Україні: як розвивається галузь. URL: <https://hub.kyivstar.ua/articles/galuzevi-trendi-shtuchnij-intelekt-v-ukrayini-yak-rozvivayetsya-galuz>
11. Рамкова Конвенція Ради Європи зі штучного інтелекту, прав людини, демократії та верховенства права від 17.05.2024 р. URL: https://vkksu.gov.ua/sites/default/files/rye_ramkova_konvenciya_zi_shtuchnogo_intelektu_prav_lyudyny_demokratiyi_ta_verh._prava.pdf
12. Концепція розвитку штучного інтелекту в Україні. Розпорядження Кабінету Міністрів України від 02.12.2020 року. *Урядовий кур'єр*. 2020. № 247.
13. Права людини та публічне врядування: *Матеріали VIII Міжнародного правничого форуму, м. Чернівці, 30 травня 2025 р. Львів – Торунь : Liha-Pres*, 2025. 456 с.
14. Регулювання штучного інтелекту в Україні: Мінцифри презентувало дорожню карту. URL: <https://www.kmu.gov.ua/news/rehuliuвання-shtuchnoho-intelektu-v-ukraini-mintsyfyry-prezentuvalodorozhniu-kartu>
15. ШІ в Україні: бачення Мінцифри Версія для консультацій. (2024). URL: <https://cms.thedigital.gov.ua/storage/uploads/files/page/community/docs/%D0%A0%D0%B5%D0%B3%D1%83%D0%BB%D1%8E%D0%B2%D0%B0%D0%BD%D0%BD%D1%8F%20%D0%A8%D0%86.pdf>
16. Врублевська-Місюна К. М., Тичина В. П. Міжнародно-правові стандарти захисту інформації про особу. *Науковий вісник Ужгородського національного університету, Серія Право*. 2022. Випуск 74: частина 2. С. 149-154.

